

ORANGEBOY

PATRICE LAWRENCE

Traducerea din limba engleză de
Cristina Nacea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Lawrence, Patrice

Orangeboy / Patrice Lawrence ; trad. din lb. engleză de Cristina Nacea. - Iași : Gama, 2019

ISBN 978-973-149-968-0

I. Nacea, Cristina (trad.)

821.111

Publicată inițial în Marea Britanie în 2016 de Hodder and Stoughton

© 2016, Patrice Lawrence

© 2019, Editura Gama, pentru prezenta traducere

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și prin orice formă, punerea la dispoziția publică, inclusiv pe internet, în scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului drepturilor de autor constituie încălcări ale legislației referitoare la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

Editor: Diana Mocanu

Redactor-șef: Diana Soare

Corector: Alexandru Șerban

Tehnoredactor: Alexandra Popovici

www.edituragama.ro

*Lui Josephine, pentru dragoste, pentru banda
adezivă și pentru varietatea de ceaiuri*

*Familiei mele din Marea Britanie, Trinidad și Jamaica,
care este o sursă inepuizabilă de idei*

1

Frate, nu mă mai săturam s-o privesc. O vedeam și când închideam ochii. Avea părul blond și bogat, și o şuviță i se încolăcea deasupra urechii, până la umăr. Era dată cu rimel negru și creion de ochi verde și buzele îi luceau lipicios.

Sonya Wilson era chiar acolo, lângă mine, și chestia asta îmi făcea creierul să zbârnâie.

În parcul de distracții, lumea își vedea de treabă în jurul nostru. Toate familiile din Hackney ieșiseră azi din casă, toți puștii de opt ani de pe lumea asta veniseră doar ca să guițe unul la altul. Coadă la mașinuțe se întindea până după bariere, ajungea la zona cu iarbă. Vedeai picioare atârânănd din Turnul Groazei când bancheta cu oameni cobora până la un moment dat și apoi țâșnea iar în sus. Caracatița legăna înspre noi și înapoi oameni care țipau.

Toată gălăgia aia se lupta cu muzica și muzica se lupta cu ea însăși. Era același mix de rahat, Beatles combinat cu Frank Sinatra combinat cu Michael Jackson. Dar pe fundal se auzea un ritm de bass, zdup, zdup, zdup, ca inima mea.

Ce-ar fi dacă m-aș întinde și aș atinge-o pe Sonya pe piept, să văd dacă și inima ei face la fel? La naiba, m-ar plesni de-aș zbura din Hackney până-n Hawaii! M-a bufnit râsul.

Ea s-a uitat în jur.

— Ce-i așa amuzant?

— Păi, nimic.

A zâmbit.

— Mda, te-apucă așa.

A terminat de plătit niște hotdogi și mi-a oferit și mie unul. Turnase muștar și ketchup, pe al meu în formă de S, pe al ei – două linii drepte. Trebuia să-i fi spus că urăsc muștarul, dar era un S de la Sonya, ca și cum mi s-ar fi oferit. Celulele creierului meu radiau, invadate de mici baloane de serotonină. Cam asta îți face și Ecstasy – îți gădilă creierul. Am zâmbit – la vânzătorul de hotdogi, la angajați, la oricine.

Sonya a spus:

— Gustă-l.

Am luat o mușcătură din hotdog și pâinea cleioasă mi s-a lipit de cerul gurii.

— Îți place?

— Îhâm.

M-am forțat să înghit. Am simțit muștarul cum mi se lasă în stomac, lângă pâinea și crenvurștiul care se agitau. Stomacul meu se zbuciuma, gata să spună stop. Sonya mă privea, așa că am mai luat o gură și ea a dat din cap aprobator. Circuitele din creier mi se aprindeau ca niște leduri.

— Fă bine și bagă-n tine acum, zise ea. Când o să-și facă efectul pastila, n-o să mai vrei să mănânci nimic. Decât poate pe mine.

Am simțit cum roșesc. Nu, doar n-a vrut să spună chiar în sensul *ăla*. Fetele astea din sudul Londrei sigur folosesc altfel cuvintele. Mi-a luat mâna și zâmbetul mi-a reapărut pe față. Probabil arătam ca Pac-Man. Mi-am încolăcit degetele printre ale ei, nu prea strâns,

să nu simtă cât erau de transpirate. Și asta trebuie să fie de la droguri...

Sau poate pentru că pielea mea atingea pielea ei.

Am stat unul lângă altul, privind la parcul de distracții din fața noastră. Oare și ea vedea? Lumea un pic aurie și sclipitoare?

I-am zis:

— Cred că funcționează.

A dat din umeri.

— Ai luat doar un sfert, Marlon. Dar e prima dată, și întotdeauna prima oară e cel mai bine.

Ha.

Poate ar fi trebuit să-mi țin gura. Aș fi putut să fiu ca Yasir sau alți gură-spartă. Dacă tot ce spuneau ar fi fost adevărat, până la vârsta de șase ani și-ar fi fumat propria greutate în iarbă.

— Oare să mai beau ceva?

Și-a dat ochii peste cap.

— Ești bine. Un sfert de pastilă e o nimica toată.

Părea că mă îndrept spre o zonă demnă de milă, așa că am tras aer adânc în piept, în liniște, și mi-am pus brațul pe umerii ei, fără să îl las prea greu, să pară ceva fiesc. Ea nu s-a ferit, dar brațul ei a rămas pe lângă trup.

— Ai dreptate. E mult mai mișto decât recapitularea¹ pentru examene.

— Ooo, da.

— Mama o să-și piardă mințile.

Sonya a făcut un botic trist.

— Ai de gând să-i spui?

¹ În Marea Britanie, între terminarea cursurilor anului școlar și examene există o perioadă de pregătire a examenelor și recapitulare a materiei (*n. trad.*).

— Normal că nu!

— Și-atunci, care-i problema?

Mama-i o zeitare secretă și poate să vadă totul.

— Niciuna. Uite!

Era o tarabă cu dulciuri de tot felul. Mai aveam o hârtie de douăzeci în buzunar.

— Ți-e poftă de ceva?

— Nu. Hai să ieșim de-aici înainte să înceapă nebunia. N-o să vrei să ai prea mulți oameni în jur dacă o iei razna de la pastilă.

Am clipit. Lumea iar era plictisitoare.

— N-o să se întâmple asta, nu-i așa?

A oftat un pic.

— Glumeam! Am făcut asta de o groază de ori și sunt în regulă.

Da, era. Chiar mai mult decât în regulă, dar aș părea un șmecheraș pervers dacă i-aș spune-o așa, pe față.

I-am zis:

— Ce-ai chef să facem după?

— Habar n-am. N-am terminat încă aici.

Părea indiferentă. Trebuia să nu mai fiu așa paranoic. Fetele ca Sonya imediat se prindeau.

Am zâmbit și i-am zis:

— Cool. Tu decizi.

Dar sigur a simțit ceva în vocea mea. S-a tras de sub brațul meu și s-a mutat în așa fel încât să stea în fața mea. Chipul ei era diferit din unghiul ăsta și, când zâmbea, obrații erau mari și rotunzi ca ai unui copil mic. Mi-a luat mâna și mi-a strâns degetele. O, da! Acum tot capul meu era un bec gigantic. Probabil putea fi văzut de pe Lună, ba nu, chiar de mai departe. La distanță de 50 de trilioane de km, un astronom de pe Alpha Centauri se

întreba ce-o fi cu pata aia care strălucește hai-hui prin Calea Lactee.

Degetul ei mic s-a apropiat de gura mea și i-a atins colțul. La 50 de trilioane de km depărtare, o lentilă de telescop se făcea zob de la căldură.

— Ketchup. Asta nu-i *deloc* cool.

Și-a desprins cealaltă mână din a mea, a luat un șervețel din geanta ei mică și m-a șters ușor la gură. Chiar și după ce a terminat, încă îi mai simțeam atingerea.

— De ce să ne gândim la ce facem mai târziu când suntem aici, acum? Și chiar dacă nu mai facem nimic altceva astă-seară, rămâne sigur pe mâine. Să zicem că azi e un fel de aperitiv. Și mâine e felul principal.

Degetele ni se încolăceau din nou, alb și negru amestecate. Cel puțin mama nu s-ar supăra să afle că ies cu o fată albă. Totuși, familia ei s-ar putea să nu gândească la fel în privința mea. Ar trebui să găsesc un mod de a-i pune întrebarea asta. Nu acum. Data viitoare, sau următoarea.

Și Tish? Oare ce-o să spună când o să afle? Ar trebui să se bucure pentru mine. Am fi la egalitate.

Am scanat mulțimea. Cum ar fi să fie Yasir Gură-Spartă sau grăsanul de Ronnie pe-aici? Sau Amir, sau Saul, sau oricare dintre idioții ăia. Mi-am derulat filmul în cap. Ar fi dat o tură cu trotinetele pe-acolo și ne-ar fi văzut pe mine și pe Sonya. Ar fi rămas cu gura căscată, șocați. Mi-aș fi tras mâna din a Sonyei și aș fi strecurat-o pe lângă talia ei, cu încetinitorul. Și am fi plecat de-acolo, lăsându-i în urma noastră cu ochii holbați.

Știu că sună superficial. Și da, lumea întorcea capul după ea pe stradă, dar era mai mult decât atât. Îmi doream s-o fac să râdă. Îmi doream să-i ating brațul. Îmi doream să știe cum mi se tăia respirația de fiecare dată când se uită la mine.

— Dizzy Drum! și m-a tras încolo.

— Abia am mâncat hotdogi!

— Și ce dacă? Haide!

S-o refuz? Nu se putea. Trebuia doar să nu mă mai gândesc la haosul care ar fi urmat dacă aș fi vomitat acolo.

I-am dat jetoanele galbene tipului de la intrare și am urcat. Sonya s-a așezat cu spatele lipit de perete, iar eu m-am strecurat lângă ea. Ne-am atins degetele în timp ce am început să ne rotim.

— Și-am pornit! a țipat ea.

Eram izbit de peretele de metal ca o muscă moartă, cu hotdogul făcut terci în burta mea. Podeaua a fugit de sub noi, iar Sonya a devenit un amalgam de țipete și frânturi de pulover roz. Degetele ni s-au desprins și acum nu mai puteam să întorc capul s-o văd. Ea țipa oare – sau fata de vizavi de mine? Sau eu? Sângele îmi pompa în cap ca și cum se pregătea să țâșnească afară. Și muștarul ăla. Am înghițit, înghițit, înghițit.

A încetinit, apoi s-a oprit. Sonya m-a apucat de mâneacă, râzând.

— Ești bine, Marlon?

— Mda, perfect.

Am stat acolo uitându-ne unul la altul, doar o clipă. Mâinile ni s-au încleștat din nou și am

plecat împleticindu-ne. Mă înghiontea cu umărul, sprijinindu-se de mine, iar părul ei îmi atinge fața.

Dacă am face copii, oare ce fel de păr ar avea?

Copii? Nici măcar n-am sărutat-o încă.

Dacă aş săruta-o acum, ar avea gust de hotdog și de distracție. Tot ce trebuia să fac era să o trag spre mine, să-mi pun cealaltă mână pe spatele ei și să mă aplec puțin.

Mă privea.

— La ce te gândești, Marlon?

— La nave spațiale.

Cum naiba îmi trecuse asta prin cap?

Totuși, n-a luat-o la fugă. Chicotea.

— De ce?

Trebuia să o dreg, dar gura mea devenise o formă de viață cu voință proprie.

— Parcul de distracții. Toată gălăgia aia e ca zgomotul pe care-l face o navă spațială când decolează. Luminile intermitente sunt de la motoarele care se activează, și gravitația dispare, și...

Pe cât de repede luase ființă, la fel de brusc îmi și pierise gura.

— Ăăă.... corect.

S-a oprit și mi-a dat drumul la mână, dar era OK. Mă mângâia pe spate acum. Pe coloană. În punctul mort.

— Sigur au băgat ceva foarte bun în pastilele astea.

Am simțit un impuls scurt în stomac, dar mi-am silit vocea să sune firesc.

— Cum ar fi?

Chicotea din nou.

— Praf de zâne.

Am așteptat să se îndepărteze, să pună mâna pe telefon și să le povestească tovarășilor ei despre boul pe care-l lăsase baltă în parc. Dar nu s-a întâmplat asta. Și-a purtat mâna în sus pe spatele meu până a ajuns să-mi gădile părul de pe ceafă. Simțeam furnicături în foliculii de păr și pielea mi se strângea sub degetele ei, ca o piscică fericită.

Și-a zis:

— Haide, Marlon. Mai spune-mi despre nava spațială.

— Știu că pare cam de tocilari, dar tata era un Trekkie². Nu doar *Star Trek*, toate – *Generația următoare*, *Furia lui Khan*, tot. Și *Star Wars* și *Blade Runner*, și alea îi plăceau. Chiar și chestiile alea vechi, ca *Space: 1999*.

Și-a înfipt degetele sub șapca mea și a început să-mi învârtă una dintre șuvițele împletite.

— Poate toți cei de-aici sunt extratereștri și noi suntem singurii oameni.

— Există oameni care chiar cred asta, am zis eu.

A mărit ochii.

— Serios?

Degetul ei a coborât pe ceafa mea până când a întâlnit un obstacol – tricoul.

— Ia mai zi!

Dibuia diverse forme pe materialul tricoului, desenând cercuri pe capătul noduros al coloanei mele...
Vorbește, Marlon!

A continuat:

— Haide! Povestește-mi și de treaba cu răpirile!

— Nu e chiar răpire. Unii oameni au problema asta la cap, adică nu-și amintesc fețele niciodată. Se cheamă prozopagnozie.

² Fan al seriei *Star Trek* (*n. red.*).

Noroc că am reușit s-o ratez când mi-a sărit din gură o găleată de scuipat, odată cu pronunțarea cuvântului ăluia.

Și-a ridicat sprâncenele, ca și cum ar fi fost impresionată.

— Adică nu pot să recunoască pe nimeni?

— Cam așa ceva. Mai degrabă nu-și amintesc ce-i aia o față. Ei cred că poate fi o umbrelă sau o pălărie sau, știu eu, o banană. Deci pot să creadă că mama lor e un extraterestru sau așa ceva.

Sonya a oftat.

— Mda, asta pot să înțeleg. Și eu cred uneori că mama e de pe altă planetă. Dar de unde știi chestiile astea?

— Mai știi că ți-am zis de frate-miu?

A dat din cap.

— Când era în spital, doctorii ne-au dat mie și mamei să citim o grămadă de chestii despre neurologie. Și dup-aia, nu știi, pur și simplu am continuat să citesc.

— Ce tare! Poate te faci neurochirurg.

Am râs.

— Câți neurochirurși din Hackney cunoști tu?

Mi-a dat un ghiont în spate.

— S-ar putea să fie câțiva. Sau ai putea să fii tu primul. Chiar ai putea să faci asta, Marlon.

Ăsta era momentul. Acum. Când își ținea capul înclinat într-o parte, uitându-se la mine cu zâmbetul ăla. Avea groșițe! Cum de nu observasem până acum? Poate că nu mai zâmbise așa. Simțeam că am nisip în gât și gust de metal în gură, dar aș fi putut doar să-mi ating buzele de ale ei. Aperitivul.

Mi-am întins brațele în jurul ei iar ea s-a tras mai aproape de mine, ca și cum ar fi știut care-i mersul.

Nu m-ar fi lăsat dacă nu i-ar fi făcut plăcere. Dar clar îi plăcea, fiindcă degetele ei mă mângâiau din nou pe ceafă. Se uita drept la mine. În jurul meu. În spatele meu.

A făcut un pas în spate, trăgându-și mâna. Pielea mea aproape că s-a întins după ea. Simțeam nevoia să mă atingă din nou.

— Scuze, am zis. Am crezut că vrei să...

— Nu acum.

Parcă avea un câmp de forță de jur-împrejur.

I-am atins brațul.

— Ce s-a întâmplat?

A dat din cap și s-a îndepărtat de mine, traversând hotărâtă parcul de distracții. Am rămas acolo cu ochii în iarba ciufulită și gunoiul împrăștiat. Treaba asta era oare un joc pentru ea? Pusese pe cineva să filmeze chestia asta ca s-o uploadeze pe YouTube? Nu. Iar eram paranoic.

— Sonya! am strigat. Așteaptă!

Puloverul roz dispărea în mulțime. Am mijit ochii. Nu era singură. Mai erau trei băieți acolo, învârtindu-se pe lângă ea, mult prea aproape. Unul era un puști negru cu codițe împletite în zigzag. El și un tip alb slăbănog cu o bicicletă erau de-o parte a Sonyei. Mi s-au părut de aceeași vârstă cu mine, dar nu i-am recunoscut. Al treilea purta o șapcă Stüssy veche și glugă peste, așa că era greu să-i văd fața în umbră. Era mai înalt decât ceilalți, poate și ceva mai în vârstă. Apoi puștiul negru s-a întors și mi-a aruncat o privire de dur, ca-n filme.

Ce naiba?

E iubitul ei. A venit după ea.

Am lăsat privirea în jos, apoi m-am uitat din nou la ei. El se îndepărta, iar ceilalți îl urmau. Simțeam un fel de mâncărime undeva în străfundul creierului meu. Cine era tipul ăla?

— Sonya!

Mi-am croit drum prin mulțime spre ea. Toți tații cu copii după ei se uitau la mine, apoi la ea, iar la mine. Niciunul nu se dădea la o parte. Ea era mai în față, lângă Trenul Fantomelor, frecându-se la ochi. Avea ochii închiși. M-am oprit în fața ei, am dat s-o ating pe umăr, dar mi-am tras mâna înapoi.

— De ce-ai fugit așa? i-am zis.

A deschis ochii și s-a uitat prin mine.

— Am crezut că o să vomit, a spus ea într-un final. Dar acum sunt OK. Probabil de la tura în Dizzy Drum.

— Puștii ăia s-au luat de tine?

— Îi cunosc.

— Da, mi s-a părut că-l recunosc pe tipul negru.

A dat din umeri.

— Poate. Eu nu-ți știu viața.

Sonya?

— Doar că, mă gândeam că poate unul dintre ei ar putea să fie prietenul tău sau ceva de genul.

— Cee? Crezi că trec de la un iubit la altul? Tu chiar crezi asta?

Nu! Fraza aia nu mi-a ieșit cum trebuie!

— Pe bune, Marlon! Dacă asta crezi, poți să te duci naibii. Da, așa ar fi cel mai bine.

Era palidă și mijea ochii de parcă aerul ar fi fost prea strălucitor.

Am așteptat o secundă, ca atunci când Andre a repezit pe cineva, și i-am vorbit în șoaptă.

— Crezi că te simți un pic dubios de la pastilă?

— Nu, Marlon! Nu cred!

— Ești sigură?

— Știi ce, dispari și lasă-mă-n pace!

Vorbea destul de tare cât să o audă lumea de la coadă și să se uite la noi.

— OK, am zis încet. O să plec.

Dar niciunul dintre noi nu s-a mișcat. Apoi Sonya s-a frecat cu pumnii la ochi și s-a încovoiat. Când și-a dat mâinile la o parte, avea dermatograf verde întins până pe obraz.

— Chiar îmi pare rău.

Și-a pus mâinile pe umerii mei și fruntea pe pieptul meu.

— N-am vrut să fiu așa scorpie. Mă simt de parcă am fost împușcată între ochi.

— Putem să mergem într-un loc mai liniștit, dacă vrei.

— Nu, o să fiu bine. E ca un fel de migrenă, vine și pleacă super repede.

Nu respira prea tare. Nu-i zgâlțâi capul. Nu o stârni din nou. Doar...

Am îmbrățișat-o, respirând încet, ca și cum aș fi tras-o în mine. Am închis ochii și i-am atins creștetul capului cu bărbia. Un grup mare de copii a trecut val-vârtej pe lângă noi, sărind și cântând refrenul din *Thriller*. Dar era în regulă, puteam să o țin nemișcată.

— Mulțumesc, Marlon. Mi-e un pic mai bine acum.

- Bun.
- Arăt OK?
- Da, super.

Perfect.

A zâmbit.

— Oricum, tu nu mi-ai spune nici dacă aş arăta ca naiba, nu-i așa?

Ei, ce bine ar fi fost să trec prin așa ceva cu Tish înainte. Ea mi-ar fi spus care era răspunsul potrivit la întrebarea asta.

Sonya scoțocea în geantă, probabil căutând șervețelul din nou. S-a uitat un pic în jur și mi-a strecurat ceva în palmă. Mi-a închis pumnul și am simțit o punguță de plastic.

M-am uitat la mână.

— Ce faci?

— Un cadou, zise ea. Putem să le împărțim.

— Ce e?

A dat ochii peste cap.

— Știi ce e. Sunt șase acolo.

Șase pastile de Ecstasy prinse strâns în pumnul meu.

— Nu pot să le iau.

Fața i s-a întunecat.

— De ce?

Pentru că mama crede că sunt acasă cu nasul într-o carte și o să aibă o cădere nervoasă dacă află de chestia asta.

Pentru că băieții ca mine nu umblă prin Hackney cu buzunarele pline de droguri.

Pentru că...

— Pur și simplu nu pot.

A dat din umeri, apoi mi-a acoperit pumnul cu palma ei.

— Dar nu te simți bine, Marlon? Tu și eu, împreună?

— Păi da..

— Putem să mergem la picnic mâine, dacă e vreme frumoasă. Luăm fiecare câte o jumătate și stăm întinși pe spate și ne simțim bine. Dar e OK, a zis ea senin. Știu că ar trebui să te ocupi de recapitulare. Nu vreau s-o pățești.

— Îmi pare rău. Chiar nu pot.

A clipit de două-trei ori, repede, apoi a zâmbit. O mână mi-a acoperit pumnul, iar cealaltă se mișca în cerc pe spatele meu, apăsându-mi cu degetele tricoul pe piele.

— Nu e cinstit să-mi asum doar eu toate riscurile, a spus ea. Dacă eu nu sunt cuminte, ar trebui să nu fii nici tu, măcar puțin. Putem să nu fim cuminiți împreună.

Mâine, pe o pătură, întinși unul lângă altul, privind norii, părul ei blond ca soarele. M-aș apleca peste ea și ea ar închide ochii, s-ar întinde și m-ar trage spre ea. Se uita din nou la mine. Buzele ei erau încă lucioase. Oare dacă le sărutam, ar fi devenit și gura mea lucioasă?

— Ei bine? a întrebat.

Am îndesat pungața adânc în buzunarul blugilor. Am dat s-o iau de după umeri, dar s-a tras la o parte.

— Haide! Hai să ne dăm în asta!

— Trenul Fantomelor? Mereu e de rahat!

Degetul ei mare îmi mângâia dosul degetelor. Era ca și cum ai apăsa pe o manetă: se deschidea un baraj și toate endorfinele dădeau năvală. Mi-a șoptit în ureche:

— E întuneric acolo. Poți să le ascunzi acolo.

— Ce?

— Pastilele. Știi tu, să le îndeși acolo, în chiloți. Să fii sigur că sunt în siguranță.

Cum de știa de treaba asta? Eu știam doar pentru că era unul din trucurile unui vechi prieten de-al lui Andre. Uneori purtau câte două perechi de pantaloni de trening, doar ca să fie siguri că marfa stă bine mersi.

— Da, sigur, am zis.

I-am dat jetoane galbene unui puști cu o jachetă roșie. Chiar și el se holba la Sonya. I-am zâmbit și eu lui.

Era foarte strâmt în vagon, deși niciunul dintre noi nu era gras. Bara mă apăsa pe coapse. Blugii mei se frecau de ai Sonyei, punguța din buzunar se înfîgea în șoldul ei. N-aveam cum să-l mai scot de-acolo și să mi-l bag în chiloți, poate doar dacă mă ajuta ea.

Doamne, Marlon. Puțin respect! Până să ajungă la vârsta mea, frate-miu combinase deja vreo două fete de vreo șaișpe ani de prin zonă. Dar eu nu voiam *gagici*. Voiam o fată, fata asta, care stătea lângă mine. M-aș fi riscat să intru într-o toaletă mobilă după aceea și să ascund pastilele atunci.

Mi-am sprijinit brațul pe spătar, cu degetele în părul Sonyei. La doar câțiva milimetri distanță de mine, capul Sonyei era plin de gânduri. Mi-aș fi dorit să le pot vedea.

Vagonul s-a năpustit prin ușă în întuneric total și aerul părea că se zguduie de la zgomot.

— Mama și tata obișnuiau să ne ducă la Littlehampton, am zis. Aveam doar patru ani, dar chiar și atunci știam că Trenul Fantomelor e de rahat.

Nu mi-a răspuns nimic, probabil nu mă auzise. Era greu s-auzi ceva în hărmălaia aia de efecte sonore date la maxim, vaiete și țipete, lanțuri care zornăiau și uși care se trânteau, probabil exagerate ca să ne ia gândul de la cât de jalnic era totul. Priveam în beznă. Lumina fulgera din când în când vrăjitoare cenușii cu nasuri enorme și

oase de culoarea untului învechit. Un căpcăun a strigat dintr-un colț și undeva în spate, la distanță, un puști a țipat. Nu părea să fie totuși foarte speriat.

Dar lumina era bizară aici, ca și cum cineva aspirase orice culoare vie într-o gaură. M-am uitat la mâinile mele; erau gri. Degetele Sonyei au zvâcnit pe bară, apoi s-a lăsat relaxată pe spate. I-am acoperit mâna cu a mea, așa cum făcuse și ea.

Un zombi a scos capul dintr-o gaură și a mugit la noi. Am râs.

— Uită-te la ăla! I se văd sârmele care-l țin.

Sonya nu mi-a răspuns, nici măcar nu s-a uitat la mine. Poate că – și am simțit o durere în piept când mi-a trecut gândul ăsta prin cap –, poate că de fapt nici nu voia să fie cu mine cu adevărat.

Ne-am oprit brusc. Mi-am îndoit brațul, iar degetele mi s-au prins în părul ei pentru o clipă. Tot n-a reacționat. M-am întors spre ea, dar privea fix în față. Un tip de la parcul de distracții a ridicat bara de protecție a vagonului din fața noastră. Flutura un cap tăiat, făcându-i pe copii să țipe. Era o chestie din aia de cauciuc și plastic, cu ochi care se rostogolesc în sus și-n jos.

— Sonya?

Capul tăiat venea spre noi acum. Oare ce-ar face ea dacă i-aș arunca pastilele în poală și aș pleca, lăsând-o așa?

— Sonya?

Tipul de la parcul de distracții stătea în fața noastră, cu capul tăiat atârându-i în mână. Buzele i se mișcau, de parcă îi cânta ei un cântec.

— Sonya?

I-am dat un ghiont în umăr. Capul i-a căzut în față, mâinile încă țineau bara. O pată de muștar strălucea colorat pe mâneca ei.

Dumnezeule...

Avea gâtul îndoit cu totul, într-o poziție complet nefirească. Dacă m-aș fi întors cu spatele, dacă aș fi clipit tare și des, s-ar fi ridicat și ar fi râs la mine. Asta era gluma ei. Nu putea să fie adevărat.

Bara de protecție s-a ridicat, oamenii au tras-o pe Sonya de la locul ei, iar eu m-am poticnit după ei. Străini care o așezau pe Sonya pe jos, mâini care-i apăseau pieptul și îi zdruncinau corpul. Gura unui bărbat care sufla aer printre buzele ei *lucioase*. Liniștea când cel care i-a acordat primul ajutor s-a dat la o parte.

Și puștiul cu codițe în zigzag – chiar acolo, lângă barieră.

Nu, toate astea trebuiau să fie un scurtcircuit în creierul meu, pastila de Ecstasy își făcea efectul mult prea tare.

Țipătul care îmi creștea din rărunchi, ăla era adevărat.